

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/90/2024
Identifikačné číslo spisu:	4322201654
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4322201654.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Okresné stavebné bytové družstvo Levice, Levice, Ku Bratke 3, IČO: 00 171 590, zastúpeného advokátkou Mgr. Renátou Mészáros, Levice, Nám. hrdinov 7-8, proti žalovanému: T. R., narodený XX. U. XXXX, Ž., Y. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Tomášom Jamrichom, Vráble, Moravská 784/35, o zaplatenie 197,14 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 16C/27/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 08. februára 2024 sp. zn. 8Co/57/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 05. apríla 2023 č.k. 16C/27/2022-573 návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol (I. výrok), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 165,88 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 165,88 eura od 13. 06. 2020 do zaplatenia (II. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,28 % (IV. výrok). 1.1. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 6 ods. 1 a 3, § 8 ods. 1 a 5, § 8a ods. 1, § 14 ods. 1 až 4, § 32c ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o výkone správy, § 9 ods. 7, 8, § 8a ods. 2, 4 a 5, § 8b ods. 1 a 2, § 10 ods. 1 až 4 a 6, § 11 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom od 01. januára 2019, § 39, § 52 ods. 1 - 3, § 53 ods. 1 a 4, § 54a, § 100, § 101, § 121 ods. 3, § 122 ods. 1 a 3, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 2 písm. f) zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike, § 7 ods. 1, 2 a 3 písm. b) Vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 240/2016 Z.z. ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného v teplej úžitkovej vode a rozpočítavania množstva tepla (ďalej len „vyhláška“). Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný v konaní v prvom rade namietal

nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na tú skutočnosť, že schôdza vlastníkov z 27. novembra 2007 sa nikdy neuskutočnila a o zmluve o výkone správy sa nikdy nehlasovalo. V tejto súvislosti poukázal na právoplatne skončené konania (sp. zn. 11C/99/2015 a sp. zn. 9C/170/2014) medzi stranami sporu, v ktorých súdy riešili otázku platnosti zmluvy o výkone správy ako otázku predbežnú, pričom zhodne dospeli k záveru, že zmluva o výkone správy je platná, pričom tieto závery boli potvrdené aj odvolacími súdmi. Súd prvej inštancie uviedol, že aktívna vecná legitímácia žalobcu bola v konaní daná podľa § 9 ods. 7 a ods. 8 písm. b) zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom v čase podania žaloby, s poukazom na uzavretú zmluvu o výkone správy. Rovnako mal súd preukázanú aj pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného, keď žalovaný spornú zmluvu o výkone správy síce nepodpísal, avšak táto je záväzná pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov, nakoľko ju podpísala nadpolovičná väčšina všetkých vlastníkov bytov. Záväznosť schválenej a podpísanej zmluvy vyplývala z princípu majority, a preto ňou bol žalovaný viazaný tiež. Súd ďalej preskúmal zmluvu o výkone správy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka skúmajúc, či táto neobsahuje ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a tieto v predmetnej zmluve nevzhliadol. Súd tiež konštatoval, že nevzhliadol v prejednávanej veci dôvod na aplikáciu § 54a Občianskeho zákonníka, keď žalobcom uplatnený nárok nebol premĺčaný.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania tak dospel súd prvej inštancie k záveru, že skutočné náklady žalovaného za plnenia spojené s užívaním bytu, predstavovali za obdobie od 01. 01. 2019 do 31. 12. 2019 sumu 801,96 eura (A: 69,96 eura + B: 7,66 eura + C: 6,52 eura + D: 76,55 eura + E: 215,20 eura + F: 15,74 eura + G: 11,27 eura + H: 399,06 eura). Z predložených výpisov účtov vyplýva, že žalovaný uhradil na účet bytového domu dňa 09. 01. 2019 sumu vo výške 400 eur s poznámkou „Zálohová platba do fondu opráv a za energie“, dňa 18. 07. 2019 sumu 194,08 eura s poznámkou „fond opráv - nedoplatok za 2. polrok 2019“ a dňa 29. 05. 2019 sumu 42 eur s poznámkou „Nedoplatok na skutočných nákladoch za rok 2019“. Nedoplatok žalovaného tak predstavoval sumu 165,88 eura (801,96 eura - 400 eur - 194,08 eura - 42 eur), ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť, a preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 165,88 eura a vo zvyšnej časti uplatňovanej istiny súd žalobu žalobcu zamietol.

1.3. Súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 164 CSP zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý učinil na pojednávaní konanom dňa 12. 10. 2022, s tým, že žiadal prerušiť prebiehajúce konanie až do právoplatného skončenia konaní o všetkých podaných žalobách. Súd však dôvody na prerušenie konania nevzhliadol majúť za to, že konania, ktoré sa vedú na základe žalôb podaných za iné obdobia s prejednávanou vecou nesúvisia a sú tak pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci bezvýznamné. Rovnako súd zamietol aj návrhy žalovaného na doplnenie dokazovania pokiaľ ide o predloženie zmluvy o dielo vo vzťahu k realizácii opravy strechy a tiež pokiaľ ide o predloženie zoznamu vlastníkov, ktorí majú nedoplatky, keď sa jedná o skutočnosti právne bezvýznamné a nerozhodné, a teda vykonanie dokazovania v tomto smere by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnejšiemu žalobcovi priznal voči menej úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 62,28 %, o ktorej výške rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolania žalobcu a žalovaného rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III. a IV. potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 68,28 %, o výške ktorého nároku rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia súd prvej inštancie.

2.1. Odvolací súd k námietkam žalobcu uviedol, že pokiaľ ide o náklady na vodné a stočné, žalobca nepreukázal konkrétny výpočet, preto sa mu podľa odvolacieho súdu nepodarilo uniesť bremeno tvrdenia a teda nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné.

2.2. K odvolaniu žalovaného uviedol, že jeho argumentáciu taktiež nevzhliadol ako dôvodnú. K námietkam žalovaného týkajúcim sa ním tvrdeného falošného uznesenia schôdzy vlastníkov z 27. novembra 2007 a tým súvisiacej neplatnosti Zmluvy o výkone správy z 27. novembra 2007 uviedol, že ak mal žalovaný akékoľvek pochybnosti ohľadom prijatia uznesenia, hlasovania, zvolania schôdzy, resp. odsúhlasenia Zmluvy o výkone správy mal sa možnosť v súlade s § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve

bytov a nebytových priestorov obrátiť na súd. Za nespornú však považoval skutočnosť, že žalovaný žalobcovi titulom zmluvy o výkone správy finančné plnenia poskytoval, avšak vo výške ktorú si sám určil. Ďalej konštatoval, že súd prvej inštancie správne uviedol, že pokiaľ ide o byt žalovaného, v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky je potrebné ho zaradiť pod bod b) a správne ustálil, že vyhláška na skutočnosť, keď sú rozvody prechádzajúce cez byt odizolované, nepamätá. Rovnako tak nemožno stotožňovať súhlas vlastníkov na vlastné vykurovanie aj so súhlasom k neplateniu základnej zložky v roku 2019, iná situácia môže nastať do budúcnosti, ale musí byť výslovne odsúhlasená ako odsúhlasenie vlastníkov v roku 2022. Taktiež neobstoí poukaz na rozhodnutie sp. zn. 2MCdo/7/2011, pretože išlo o inú situáciu, v rámci ktorej sa riešilo dodanie teplej úžitkovej vody a nie dodávka tepla na vykurovanie, v dôsledku čoho aj v tejto časti je argumentácia žalovaného nedôvodná.

2.3. Poslednou odvolacou námietkou žalovaného bola nesprávna aplikácia ustanovenia § 566 Občianskeho zákonníka a to na platbu 431,43 eur. Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie a na zdôraznenie správnosti dodal, že podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Uvedené sa netýka toho, že by si dlžník mohol určovať, že časť úhrady sa započíta na istinu, resp. úroky jednej pohľadávky a časť na istinu, resp. úroky druhej, ale ide o rozhodnutie dlžníka, ak čiastočne plní jeden dlh, či najprv uhradí istinu a až potom úroky, alebo naopak.

2.4. Pri prieskume napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhladol prítomnosť odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), CSP, keď súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) CSP. Namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie, ako ani so sfaľšovanou súkromnou listinou (uznesením zo schôdzy vlastníkov z 27. novembra 2007) a to malo za následok nesprávne skutkové zistenia. Nižšie súdy podľa neho neprihliadli na ním predložené nové dôkazy, ktoré preukazovali, že takáto (uznesením potvrdzovaná) schôdza vlastníkov sa nekonala a namietal, že na neexistujúcu skutočnosť (neexistujúce uznesenie vlastníkov), nešlo viazať povinnosť podať žalobu podľa § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z. Nesúhlasil ani s poukazom nižších súdov na iné právoplatne skončené konania, v ktorých sa opakovane riešila otázka aktívnej legitímácie žalobcu. Podľa jeho názoru sa tam vychádzalo z úplne odlišných skutkových a právnych okolností a napádaný rozsudok v prejednávanej veci nižšie súdy zaťažili podstatnou vadou. Poukázal tiež na to, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdov boli zdôvodnené a presvedčivé (III. ÚS 311/07). Dovolateľ v ďalšom namietal, že odvolací súd sa pri rozpočítavaní nákladov na ústredné kúrenie vo výške 76,55 eura nesprávne vysporiadal s vecou a aplikoval na ňu nesprávne právne normy. V tejto súvislosti dovolateľ poskytol rozsiahle vysvetlenie k právoplatnému stavebnému povoleniu na vlastné vykurovanie bytu a jeho realizáciu a namietal nesprávne skutkové zistenia a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, z ktorých dôvodov považoval nižšími súdmi priznaný nárok za položku ústredného kúrenia v ostatnej zhora uvádzanej sume za nezákonný, nakoľko jeho priznanie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napokon dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávne aplikoval § 566 Občianskeho zákonníka na platbu vo výške 431,43 eura, ktorú uhradil dovolateľ za žalované obdobie roku 2019. Podľa dovolateľa odvolací súd nijakým spôsobom nereagoval na dôkaz, ktorý predložil, t.j. oznam o platbe zo dňa 21. 06. 2019, kde výslovne uviedol, že žiada, aby sa uvedená platba započítala do Fondu opráv. Žalovaný v konaní poukázal na to, že Najvyšší súd SR na základe podaného dovolania rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zrušil, pričom v konaní došlo k novému rozhodnutiu odvolacieho súdu, kde bol žalovaný povinný uhradiť len sumu 156,67 eura. Preto podľa žalovaného na základe právoplatného rozhodnutia bol v čase súdneho konania a vydania tohto rozsudku povinný uhradiť len sumu 156,67 eura a súdne rozhodnutie o povinnosti uhradiť sumu 431,43 eura v čase tohto konania a napádaného rozhodnutia neexistovalo. Odvolací súd podľa dovolateľa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a v rozpore s ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. S poukazom na všetky vyššie uvádzané dôvody preto namietal, že mu odvolací súd

nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol dovolanie v súlade s § 448 CSP zamietnuť. Poukázal na rozsudok rovnakého odvolacieho súdu z 20. septembra 2023 sp. zn. 11Co/7/2023, ktorým bol potvrdený rozsudok rovnakého súdu prvej inštancie z 22. decembra 2022 sp. zn. 15C/79/2018, ktorý sa týkal totožných strán sporu a v ktorom bola riešená otázka aktívnej legitímácie žalobcu totožne ako nižšími súdmi v tomto konaní, ako aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/60/2019 a 4Cdo/50/2023.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť (úspešne) dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalovaný vyvodzujúci prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP v dovolaní namietať porušenie jeho práva na spravodlivý proces, pričom nesprávny procesný postup takto zasahujúci do jeho práv podľa jeho názoru privodili najmä nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci zo strany nižších súdov. Právne závery, ktoré považoval za svojvoľné a neudržateľné a na ktorých odvolací súd založil napádaný rozsudok, podľa názoru dovolateľa preukazovali dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu (poukazujúc popritom tiež na potrebu riadneho zdôvodnenia rozhodnutia).

11. K námietkam dovolateľa vo vzťahu k nesprávnym skutkovým zisteniam nižšími súdmi je nutné poukázať na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Skutkový stav (hoc i prípadne nesprávne či nie celkom úplne zistený) preto predmetom prieskumu v dovolacom konaní byť nemôže. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní sám formulovať nové skutkové závery, keďže nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože

(na rozdiel od nižších súdov) nemá možnosť vykonávať dôkazy. Dovolací súd môže na základe § 420 písm. f) CSP (iba) preskúmať postup súdu pri zisťovaní skutkového stavu a v rámci tejto kontroly tak skúmať, či konanie netrpí závažnými deficitmi v dokazovaní (akými sú napr. opomenutý dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a podobne), resp. to, či prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (tu porovnaj 3Cdo/211/2019 a 7Cdo/121/2020).

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť (vo všeobecnosti) taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Pokiaľ ide o namietanú arbitrárnosť, táto môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky o arbitrárne rozhodnutie pôjde najmä vtedy, ak toto je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlads právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach jeho rozumného a prípustného výkladu. Arbitrárnosť môže spočívať i v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich prijaté skutkové závery nevyplývajú pri žiadnej možnej interpretácii. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný excés. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

14. V posudzovanej veci podľa názoru dovolacieho súdu dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá stanovené pre odôvodňovanie rozhodnutí podľa § 220 ods. 2 a § 393 CSP, preto ho nemožno považovať za rozhodnutie neodôvodnené, či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, odvolací súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a náležite vyhodnotil. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je konzistentné, logické a presvedčivé. Odvolací súd pri prejednaní sporu postupoval precízne a dôsledne, svoje závery podrobne a presvedčivo odôvodnil a podporil ich aj odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax vyjadrenú v rozhodnutiach najvyššieho súdu; pričom v odôvodnení rozsudku sa tiež dostatočne podrobne zaoberal všetkými odvolacími námietkami žalovaného. Obsah spisu a predovšetkým odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu, tak neposkytovali podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Za takúto vadu pritom nemožno považovať, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. Dovolací súd však považuje odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku za také, ktoré poskytuje odpovede na tie otázky, ktoré boli pre rozhodnutie v spore podstatné. Prieskumom nebola zistená ani namietaná arbitrárnosť napádaného rozsudku, keď nebol zistený extrémny nesúlads prijatých právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo taký výklad zákona, ktorý by nemal oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP preto naplnený nie je.

15. Posudzujúc dovolanie podľa jeho obsahu (čl. 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP), je zjavné, že dovolateľ vo svojom dovolaní podrobil kritike skutkové závery odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie. Dovolateľ v rámci dovolania opakovane namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, keď ten podľa jeho názoru nesprávne aplikoval ustanovenia § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z., § 7 ods. 3 vyhlášky, ako aj nesprávne právne posúdenie čerpania a tvorby fondu opráv (ktoré malo byť v rozpore so zákonom č. 182/1993 Z.z.), k týmto ale nevymedzil ich prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ani ich dôvodnosť podľa § 432 CSP. Pokiaľ teda dovolateľ zároveň mienil v

súvislosti s ustanovením § 420 písm. f) CSP namietat' aj to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t.j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Právne posúdenie môže zakladať dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP cez prizmu niektorej zo skutkových podstát uvedených pod písmenom a) až c) (§ 421 ods. 1 CSP). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16. Okrajovo dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že hodnota sporu tu bola reprezentovaná len sumou 197,14 eura a v roku 2022, v ktorom bola podaná žaloba (§ 422 ods. 2 CSP) činila výška minimálnej mzdy 646 eur [§ 1 písm. a) nariadenia vlády č. 352/2021 Z.z.] a jej dvojnásobok 1.292 eur, ktorá skutočnosť by bránila prieskumu dovolacích námietok vo vzťahu k nesprávnomu právnomu posúdeniu veci, tzv. majetkový cenzus (ratione valoris).

17. Dovolateľ dodatočne (po lehote na podanie dovolania) dovolaciemu súdu doručil oznámenie o nedostatku procesných podmienok, odvolávajúc sa na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 111/2025, ktorý vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, dôvodiac, že aj v posudzovanom prípade je daná rovnaká procesná vada spočívajúca v nedostatku procesných podmienok. Dovolací súd však uvádza, že na rozdiel od iných skôr prejednaných druhovo totožných vecí, v tomto prípade nebolo v dovolaní výslovne namietané, že by zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP malo založiť prejednanie sporu a tiež rozhodnutie v ňom bez odstránenia väd písomných podaní žalobcu, spočívajúcich v ich podpise za predstavenstvo družstva nedostatočným počtom jeho členov (v rozpore s ustanovením § 243 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších zmien a doplnení) a pretože v režime dnešnej úpravy civilného sporového procesu a osobitne úpravy dovolacieho konania nejde len o otázku procesných podmienok, ale aj o otázku viazanosti dovolacími dôvodmi a spôsobom ich vymedzenia (tu porovnaj odlišnosť úprav z § 440 CSP a § 380 ods. 2 rovnakého zákona), na výskyt vady, o ktorej je tu reč, prihliadať aj z tzv. úradnej povinnosti súdu (ex offio) nebolo možné (II. ÚS 488/2023).

18. Dovolaciemu súdu tak po zistení, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou podľa § 420 písm. f) CSP, rozhodol spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto uznesenia, teda dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP (ako neprípustné) odmietol.

19. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.